

בש"פ 4817/17 - נ ז נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4817/17 - א'

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

המבקש: נ ז

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיון חוזר

בשם המבקש: עו"ד סמי איליה

החלטה

1. לפניי בקשה לעיון חוזר בהחלטתי מיום 18.6.2017, שבגדרה נדחתה בקשתו של המבקש להעברת מקום דיון ב- ת"פ 8651-04-17 מבית משפט השלום בירושלים לבית משפט השלום בחיפה. בהחלטה צוין כי ככלל אין מעבירים דיון מבית משפט אחד לבית משפט אחר אם יהיה צורך בשמיעת עדויות להוכחת העבירה בבית המשפט הנעבר. לפיכך, בהינתן שהמבקש אינו מודה בעובדות כתב האישום; בהינתן שהעדים הצפויים להעיד במשפטו מתגוררים בירושלים, בתל אביב ובאזור הדרום; ובהינתן שהמבקש לא הצביע בבקשתו על טעמים מיוחדים המצדיקים את העברת הדיון - יש להותיר את הדיון בבית המשפט בירושלים. עוד צוין בבקשה כי "מיותר לומר כי המבקש זכאי לכפור במיוחס לו".

2. בבקשה דן קובל המבקש על ההחלטה שלא להעביר את הדיון בעניינו לבית המשפט בחיפה, ובמיוחד על המשקל שניתן להודאה בעובדות כתב האישום כשיקול בהעברת מקום דיון בתיקים פליליים; כאשר לטענת המבקש קיים חשש כי מדיניות שיפוטית זו תשפיע על הודאת נאשמים בעובדות כתב האישום נגדם. בנוסף המבקש שב וחוזר על הטענות שטען

עמוד 1

בבקשתו הקודמת, ובהן שחלק מן העדים שצפויים להעיד אינם מתגוררים בירושלים כי אם באשקלון, אופקים ותל אביב; שאימו שמתגוררת בטירת הכרמל הביעה את רצונה להשתתף בדיונים בעניינו; וכן שהותרת הדיון בחיפה תשפיע על עלויות הייצוג. לטענתו, בהינתן שפרקליטות המדינה מייצגת בכל מחוזות השיפוט בישראל, וכאשר אנשי משטרה מופיעים בבתי משפט שונים, יש בנסיבותיו האישיות של המבקש כדי להטות את הכף לעבר העברת הדיון.

3. לאחר שעיינתי בבקשה לעיון חוזר הגעתי לכלל מסקנה שאין בה כי לשנות ממסקנתי שלפיה אין מקום להעביר את הדיון בעניינו של המבקש מבית משפט השלום בירושלים לבית משפט השלום בחיפה, ואבאר.

השיקול המרכזי בהכרעה בבקשה להעברת מקום דיון לפי סעיף 78(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 הוא מאזן הנוחות בין הצדדים, כאשר הכלל הוא שעל המבקש מוטל הנטל להראות כי מאזן הנוחות נוטה במובהק לעבר העברת הדיון (ראו, בין רבים: בש"א 7985/16 מגן דוד אדום נ' פלונית, פסקה 4 (6.11.2016); בש"א 1596/17 אלכסנדרוב נ' קידום ד.ש. (השקעות ופיננסים 1992) בע"מ (28.02.2017)). כפי שהסביר הנשיא (בדימ') א' גרוניס ב-בש"פ 4344/12 טאובליב נ' מדינת ישראל (8.7.2012):

"כאשר נאשם בהליך פלילי מבקש את העברת הדיון בהליך נגדו, אך אין הוא מודה בעובדות כתב האישום, תהא הנטייה, ככלל, שלא להיעתר לבקשתו. זאת, מן הטעם שהעברת הדיון, בו צפויות להישמע ראיות עקב אי ההודאה, תצריך את הגעת עדי התביעה, ובהם אנשי משטרה, לבית המשפט אליו הועבר הדיון. משמעות הדברים הינה, כי להודאתו של הנאשם יש ליתן משקל רב בבחינת בקשה להעברת הדיון (ראו בש"פ 3064/07 מזרחי נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (23.4.2007))."

כפי שהובהר, השיקול המנחה העברת מקום דיון הינו יעילות דיונית, וברי שאין מדובר בצעד עונשי שתכליתו לפגוע בנאשם או לגרום לו להודות באשמה. זכותו של נאשם, כל נאשם, לכפור במיוחס לו, ודברים אלה גם צוינו בהחלטה שהמבקש מעוניין בעיון חוזר בה. עוד יובהר כי הודאת הנאשם אינה הנתון היחיד המשמש להכרעה בבקשה להעברת מקום דיון, ויכול שיהיו שיקולים מערכתיים או נסיבות אישיות שיצדיקו היעדרות לבקשה גם בלא הודאה.

ואולם, במקרה דנן, כפי שציינתי עוד בהחלטתי מיום 18.6.2017, אינני סבורה כי נסיבותיו האישיות של המבקש מצדיקות את העברת הדיון לחיפה. האירוע שבטעניו הוא נאשם התרחש בירושלים, וכפי שציין המבקש העדים אינם מתגוררים בחיפה ובסביבתה – והמבקש לא היטיב להצביע על טעמים טובים לשנעם לחיפה.

בהינתן דברים אלה, הבקשה לעיון חוזר נדחית.

ניתנה היום, ט"ז בתמוז התשע"ז (10.7.2017).

ש ו פ ט